

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dissertatio Triplex Theologica, Ad Mentem Præclarissimi
Ecclesiæ D. S. P. Avgvstini, (Cui consonat Doctor
Angelicvs cum Melliflvo,)**

Schweitzer, Johannes

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.LXXXII.

Responsio. Primus homo secundùm Augustinum ante lapsum non fuit
beatus beatitudine patriæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39320

ante casum fuisse beatos beatitudine patriæ, ut patebit ex objectionibus.

Respondeo & dico: Primus homo secundum Augustinum ante lapsum non fuit beatus beatitudine patriæ. Colligitur primò ex illo Ench. c. 25. *Mortis supplicium Dominus ei comminatus fuerat, si peccaret, sic eum munerans libero arbitrio, ut tamen regeret imperio, terreret exitio; atque in paradisi felicitate tanquam in umbra vita, unde iustitia custodita in meliora conscenderet, collocavit; ubi per meliora intelligit Augustinus beatitudinem patriæ; ergo sentit, quòd eam nondum in paradiso habuerit, sed consecuturus fuisset, si in iustitia perseverasset.* Et ibidem ex c. 104. ubi ait S. Pater: *Primum hominem Deus in ea salute, in qua conditus erat, custodire voluisset, eumque opportuno tempore post genitos filios, sine interpositione inortis ad meliora perducere, ubi iam non solum peccatum non committere, sed nec voluntatem posses habere peccandi, si ad permanendum sine peccato, sicut factus erat, perpetuam voluntatem habiturum esse præscisset.*

Colligitur secundò ex I. de cor. & grat. c. 10. ubi ait: *In quo statu recto ac sine vitio, si per ipsum liberum arbitrium manere voluisset, profectò sine ullo mortis, & infelicitatis experimento acciperet illam merito hujus permansionis plenitudinem, qua & sancti Angeli sunt beati: ergò secundum Augustinum primus homo non fuit creatus in statu beatitudinis, sed hæc illi pro præmio perseverantiæ fuisset danda.* Quod confirmari potest ex I. 14. de civit. c. 10. ubi docet, quòd primus homo cum posteris suis, si non peccassent, permanfu-

rus fuisset in fælicitate paradisi, donec per illam benedictionem, qua dictum est, *crescite & multiplicamini*, prædestinatorum sanctorum numerus compleretur, alia major daretur, quæ beatissimis Angelis data est.

Objicies primò: Augustinus l. II. de civit. c. 12. ait: *Quis enim primos illos homines in paradiso negare audeat beatos fuisse ante peccatum?* Respondeo, hoc, & similia, quæ ex Augustino possent opponi, intelligenda esse de beatitudine viæ. Quo sensu ibidem dicit, *non impudenter beatos vocari eos, quos videmus justè, ac piè cum spe futura immortalitatis hanc vitam ducere, sine crimine vastante conscientiam.* Ideò ergò docuit S. Pater, primos homines in paradiso fuisse beatos, quia non erant obnoxii ulli miseræ criminis, aut pœnæ; & quia sentiebant in sua potestate esse non mori, & non fieri miseros.

Objicies secundò: Secundùm Augustinam Adam ante ruinam vidit Deum; ergo fuit beatus beatitudine patriæ. Consequentia patet, quia beatitudo patriæ consistit essentialiter in visione Dei. Antecedens autem probatur ex S. Augustino, qui conc. 2. in psal. 70. de Adamo sic discurret: *Dicatur mihi, quid illi deerat in paradiso constituto, in media opulentia, mediisque delitijs, cui magnæ delitiæ erant visio Dei, cujus faciem quasi inimici timuit post peccatum?* Et l. de catech. rud. c. 17. ubi ait: *Quòd homo lapsus perdiderit requiem, quam habebat in Christi Divinitate.* Et c. 18. *Quòd Deus primos homines constituerit in quodam loco perpetua beatitudinis, præceptumque illis dederit, quod si non transgredenterentur, in illa semper immortalitatis beatitudine permanerent.*

rent. Quæ non videntur posse aliter intelligi, quàm de beatitudine patriæ, sive de visione & fruitione Divinitatis; quod adhuc confirmari potest ex l. 2. qq. Evang. q. 19. ubi ait: quòd *Adam à beatitudine cœlestis Hierusalem lapsus sit.*

Respondeo negando antecedens; & ad primum objectum locum dico, Augustinum loqui de visione corporea Dei in assumptione creaturæ, per quam permittit l. 9. de Gen. ad lit. c. 12. Deum fuisse Adæ locutum, & asserit, esse visum aliis sanctis Viris, *non verò per substantiam, quæ ipse est.*

Ad secundum respondeo, per requiem in Divinitate, ab Augustino intelligi cognitionem Dei abstractivam.

Ad tertium dico, Eum tantùm velle, homines primos, sicut ab initio Deo adhæserant, per contemplationem, & castum amorem, ita semper ei fuisse adhæsurus, si per transgressionem præcepti, amorem non interrupissent. Per quod non negat, eos absoluta via consecuturos fuisse perfectiorem contemplationem, id est, claram Dei visionem. In quæst. autem cit. dicit Adam lapsum à beatitudine Hierusalem, quia per lapsum ipse cum posteritate sua excidit jure possidendi civitatem cœlestem. Quo sensu alibi dicit, *nos ob peccatum Adæ exulare ab incommutabili gaudio, & ad illius reditum suspirare.*

Objicies tertio: Augustinus l. 9. de Gen. ad lit. c. ult. ait: quòd *mens Adami fuerit facta particeps angelicæ curiæ, & intraverit in sanctuarium Dei: ergo Adam vidit Deum, ergo fuit beatus beatitudine patriæ.* Re-

spondeo dissimulata prima consequentia, negando secundam: quia non quælibet Dei visio constituit beatitudinem patriæ. Admisso igitur, quòd Adam viderit Deum transeunter in ectasi, quam Deus in illum immisit, ut ipsius mens per eam particeps fieret tanquam angelicæ curiæ, & intrans in sanctuarium Dei, intelligeret novissima, ut loco jam cit. loquitur Augustinus; non tamen dicendus fuisset beatus beatitudine patriæ, quæ in clara & perpetua Dei visione consistit.

DVBIVM NONVM.

An primus homo potuerit peccare in primo instanti creationis?

EXstat in Augustino locus infra citandus, ob quem ille posset videri, sensisse, quòd primus homo in primo instanti potuerit peccare; hinc resolvenda est proposita quæstio, & examinandum, an hæc sententia sit Augustino conformis?

Respondeo & dico: Primus homo in primo creationis instanti non potuit peccare: neque contrarium sensit Augustinus.

Probatut prima pars iisdem argumentis, quibus solet probari, Angelos non potuisse peccare in primo instanti. Primò: quia sequeretur, peccatum tribuendum esse Deo; ergò non potuit peccare in primo instanti.